

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **A. G.**, zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 5. 2018, č. j. 62 Az 9/2018 - 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Ladislava Barty **se určují** částkou 3400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 5. 2018, č. j. 62 Az 9/2018 - 40, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ze dne 28. 2. 2018, č. j. OAM-6/LE-LE05-LE26-2018, jímž žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 11. 1. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že jeho život je ohrožen z důvodu značných dluhů, kvůli nimž mu bylo opakovaně vyhrožováno. Žalobce se z tohoto důvodu schovává, nicméně jeho věřitelé mají úzké kontakty na orgány činné v trestním řízení a mohou zařídít, aby byl uvězněn. Dne 26. 1. 2018 žalobce poskytl údaje k podané žádosti. Sdělil, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, není politicky angažován. Je ženatý, jeho manželka a dvě děti žijí na Ukrajině v obci D. v Zakarpatské oblasti, kde žil před odchodem ze země rovněž žalobce. Od května do října 2017 žalobce pobýval v ČR, odkud byl v říjnu vyhoštěn. Zdravotně je zcela v pořádku. Důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo to, že na Ukrajině dluží 150 000 dolarů svému bývalému obchodnímu partnerovi, který chce tyto peníze vrátit, proto střílel na žalobcův automobil. V rámci pohovoru konaného dne 26. 1. 2018 žalobce doplnil, že Ukrajinu naposled opustil v listopadu 2017 a od té doby se tam již nevrátil. Zemi původu opustil kvůli zmíněnému dluhu, neboť jeho věřitel mu vyhrožoval. Žalobce se zadlužil kvůli obchodu, jeho kamarád vložil peníze do podnikání, které provazovali společně rovným dílem, nicméně nebyli úspěšní a zůstal pouze dluh. Kamarád chce peníze zpět, ale žalobce je nemá k dispozici. Byť svého věřitele ujistil, že mu chce dluh splatit, věřitel se s tím nespokojil a začal střílet na

automobil žalobce. Nechtěl žalobce zabít, ale zastrašit ho. V zemi původu byl žalobce odsouzen na 4 roky odnětí svobody, neboť kupoval zboží, o němž věděl, že je kradené. Ve vězení byl 2 a půl roku, po té byl na amnestii propuštěn. Po incidentu se svým věřitelem se neobrátil na policii, neboť jako bývalému vězni by mu nepomohla. Přestěhovat se na jiné místo v rámci Ukrajiny nemůže, protože by neměl kam jít, všechny své příbuzné má v domovské obci. V Zakarpatské oblasti „se točí velké peníze“ kolem pašování a nelegálního obchodu, ale jinde na Ukrajině či v ČR by na splacení dluhu nevydělal. Navíc by ho stejně po čase známi poznali. Tak jako potkal známé i v ČR, jeho věřitel by ho časem našel.

[3] Rozhodnutím ze dne 28. 2. 2018, č. j. OAM-6/LE-LE05-LE26-2018, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu. Pokud jde o výpověď žalobce, resp. jím tvrzený důvod k udělení mezinárodní ochrany, žalovaný mj. konstatoval, že tento důvod nemůže zakládat nárok na udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť zde chybí souvislost mezi tvrzeným pronásledováním ze strany nestátního původce a v daném ustanovení taxativně vymezenými důvody pronásledování.

[4] Pokud jde o posouzení téže výpovědi z hlediska důvodů pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, měl žalovaný za to, že původcem vážné újmy může být zásadně pouze „veřejná moc“, soukromá osoba pouze za předpokladu, že veřejná moc ovládající území daného státu není schopna či ochotna poskytnout odpovídající ochranu před touto újmou. Žalovaný měl za to, že z podkladů (informací o zemi původu) shromážděných žalovaným v této věci vyplývá, že v případě nebezpečí vážné újmy způsobené trestnou činností soukromých osob lze na Ukrajině vyhledat pomoc u státních orgánů. V této souvislosti žalovaný odkázal na informaci MZV ČR ze dne 1. 8. 2014, č. j. 110105/2014-LPTP, která je jakožto jedna z informací o zemi původu, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, založena ve správním spisu a která uvádí, že policejní orgány na Ukrajině fungují standardně a že v případě jejich neadekvátního postupu je možné podat stížnost u prokuratury nebo útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku. Žalobce se tedy mohl účinně bránit proti jednání svého bývalého obchodního partnera, to však neučinil a na příslušné orgány se neobrátil, a to pouze na základě ničím nepodložené domněnky, že by mu policie jakožto trestané osobě nepomohla. Přitom žalobce sám vypověděl, že část uloženého trestu odnětí svobody řádně vykonal a následně byl na základě amnestie propuštěn, přičemž žádné další problémy s policií neměl, není tedy důvod, proč by měl být za totéž jednání dále trestán. Na jiném místě svého rozhodnutí k tomu ještě žalovaný poznamenal, že žalobce si byl zjevně vědom toho, že příslušné orgány v zemi jeho původu fungují standardně, když byl na Ukrajině sám potrestán za svou protiprávní činnost. Žalobce se tedy nijak nepokusil využít ochrany své země původu a nelze tedy konstatovat, že by mu tato ochrana byla odmítnuta či poskytnuta nedostatečně. Žalovaný rovněž dospěl k závěru, že nic nebrání žalobci v tom, aby využil alternativy vnitřního přesídlení ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu a přestěhoval se do jiné části Ukrajiny.

[5] Žalovaný neshledal ani důvody k udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a), § 13, § 14, § 14a odst. 1 a 2 písm. a), c) a d) ani § 14b zákona o azylu.

[6] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u Krajského soudu v Ostravě žalobu, která byla rozsudkem ze dne 4. 5. 2018, č. j. 62 Az 9/2018 - 40, zamítnuta. Jako nedůvodný hodnotil krajský soud žalobní bod spočívající v nedostatečném posouzení nebezpečí vážné újmy ze strany soukromých subjektů. Podle krajského soudu nelze nelegální jednání soukromých osob bez dalšího přičítat státním orgánům Ukrajiny, jestliže se žalobce vůbec na státní orgány, zejména na policii, o pomoc neobrátil. K námitce žalobce, že na Ukrajině bují korupce a neexistuje funkční a spolehlivý systém předcházení působení vážné újmy ze strany nestátních subjektů, krajský soud poznamenal, že pouhá nespokojenost se situací v zemi původu, nemá-li žalobce sám negativní zkušenost, nezakládá důvod udělení mezinárodní ochrany. Až v okamžiku, kdy

pokračování

by skutečně státní orgány tiše podporovaly či alespoň tolerovaly násilné či jiné nelegální jednání soukromých osob vůči žalobci bez jakéhokoliv zásahu k jeho ochraně, připadala by do úvahy možnost nebezpečí vážné újmy. K takové situaci však podle krajského soudu nedošlo. Žalobce neměl před odjezdem z Ukrajiny žádné potíže se státními orgány, problémy s věřiteli žádným způsobem neřešil, neobrátil se o pomoc na policii či jiné orgány, nemůže se tedy dovolávat nebezpečí vážné újmy.

[7] Krajský soud měl též za to, že žalovaný zjistil skutkový stav v nezbytném rozsahu a obstaral si dostatek informací o zemi původu potřebných k vydání rozhodnutí. Žalovaný při posuzování oprávněnosti žádosti použil 7 zpráv z různých informačních zdrojů, z toho 6 z roku 2016 a 2017, z tohoto důvodu nelze zpochybňovat aktuálnost informací o zemi původu, i když jedna zpráva, konkrétně zmiňovaná informace MZV ČR ze dne 1. 8. 2014, č. j. 110105/2014-LPTP, pochází z roku 2014.

[8] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž odkazuje na důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Má za to, že je dán důvod přijatelnosti jeho kasační stížnosti s ohledem na to, že se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, a to ohledně otázky, zda současná politická a bezpečnostní situace na Ukrajině umožňuje dosáhnout účinné ochrany v případě hrozby vážné újmy ze strany nestátních subjektů.

[9] Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem ohledně posouzení jeho námitky, že žalovaný nesprávně vyhodnotil hrozbu vážné újmy ze strany soukromých osob, neboť Ukrajina není schopna zajistit stěžovateli ochranu před soukromými původci vážné újmy, a to z důvodu nefunkčnosti policie a dalších bezpečnostních složek. Stěžovatel trvá na svém názoru, že může existovat natolik systematická neschopnost příslušných bezpečnostních složek konkrétní země původu, že obecná možnost využití ochrany před hrozbou vážné újmy ze strany nestátních subjektů se stává zcela iluzorní, přičemž právě stav policie a dalších bezpečnostních složek na Ukrajině je podle stěžovatele takto nedostatečný.

[10] Ukrajinské bezpečnostní složky stěžovateli podle jeho názoru nejsou *prima facie* schopny poskytnout právní pomoc, a proto neměl povinnost se před žádostí o udělení mezinárodní ochrany na ně obrátit. Na Ukrajině podle stěžovatele neexistuje účinný systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících působení vážné újmy. Zmiňovaná informace MZV ČR ze dne 1. 8. 2014, č. j. 110105/2014-LPTP, z níž žalovaný vycházel, nemůže obstát již jen pro svou neaktuálnost. Nelze přitom pominout všeobecně známé informace o tom, že korupce zcela svazuje ukrajinské policii ruce a znemožňuje účinné a nestranné potírání kriminality a ochranu jejích obětí. Ukrajina je podle stěžovatele všeobecně považována za nejkorumpovanější stát v Evropě, přičemž stěžovatel v tomto ohledu odkazuje na článek uveřejněný v britském periodiku *The Guardian* „*Welcome to Ukraine, the most corrupt nation in Europe*“. Korupce a s ní spojená nefunkčnost veřejného sektoru se podle stěžovatele nejvýrazněji projevuje právě ve fungování ukrajinské policie, která svou činnost vykonává pouze výběrově a v žádném případě ji nelze považovat za bezpečnostní sbor poskytující potřebný nestranný a alespoň zčásti efektivní přístup k potírání kriminality.

[11] Pokud jsou tedy podle stěžovatele bezpečnostní složky v zemi původu až do morku kostí zkaženy korupčním jednáním a z toho důvodu nefunkční, nelze po stěžovateli požadovat, aby se na takové složky obrátil se svou žádostí o ochranu před vážnou újmou, a to již s ohledem na to, že by se tím sám vystavil nebezpečí svévolného jednání zkorumpovaných bezpečnostních složek vůči jeho osobě.

[12] Skutečnost, že byl stěžovatel již v zemi původu soudně trestán, nemůže dle stěžovatele na předchozích závěrech ničeho změnit, podobně jako formálně zakotvená možnost stížnosti na postup policie. V každém případě snaha obracet se s obavou z ohrožení života a zdraví na ukrajinskou policii by byla dle stěžovatele spíše naivní, zvláště pak za situace, kdy na stěžovatele budou ukrajinské bezpečnostní složky shlížet s velkým despektem jako na „starého kriminálního“. Vzhledem k vážnému a akutnímu ohrožení života stěžovatele nebylo možné po něm požadovat, aby se na policii obracel, paušální úvaha krajského soudu o povinnosti stěžovatele se na bezpečnostní složky obrátit, nemůže dle jeho názoru obstát.

[13] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na obsah správního spisu, žalobou napadeného rozhodnutí i na své vyjádření k žalobě, ztotožnil se s rozsudkem krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítl, případně aby ji zamítl.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístež změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

[17] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[18] Stěžovatel v žalobě i v kasační stížnosti zpochybňoval pouze neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu z důvodu nebezpečí vážné újmy, jež mu má dle jeho výpovědi hrozit ze strany jeho věřitele, tedy nestátního původce, před nímž dle názoru stěžovatele mu

pokračování

státní orgány v zemi původu, zejména policie, nejsou schopny nebo ochotny poskytnout ochranu. Dle § 14a zákona o azylu (na rozdíl od pronásledování dle § 12 zákona o azylu) přitom není podstatné, z jakých důvodů žadateli případně hrozí reálné nebezpečí vážné újmy v zemi původu, ale právě jen existence tohoto reálného nebezpečí. Jaký typ příkoří bude dosahovat intenzity vážné újmy, definuje § 14a odst. 2 zákona o azylu, resp. čl. 15 směrnice 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (přepřacované znění), (dále jen „kvalifikační směrnice“), se kterou musí být zákon o azylu, pokud je to možné, vykládán konformně. Jedná se o uložení nebo vykonání trestu smrti, případně popravu, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo integrity civilisty z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo, jak § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu stanoví sice nad rámec čl. 15 kvalifikační směrnice a v rozporu s tím, co členským státům umožňuje čl. 4 kvalifikační směrnice, nicméně ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu, o rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky České republiky.

[19] Jestliže tedy stěžovatel tvrdil možnost nebezpečí vážné újmy ze strany nestátního subjektu (soukromé osoby) v případě návratu do země původu, jsou tato tvrzení relevantní ve smyslu udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu. Ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu vymezuje, obdobně jako čl. 6 kvalifikační směrnice, okruh možných původců pronásledování nebo vážné újmy tak, že se jimi „rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jebož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu“. Dle čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice tato případná ochrana před nestátními původci pronásledování či vážné újmy musí být účinná, a ne pouze dočasná (k tomu srov. v kontextu ukončení mezinárodní ochrany rozsudek velkého senátu Soudní dvora EU ze dne 2. března 2010, *Abdulla*, C-175/08, C-176/08, C-178/08 a C-179/08, ECLI:EU:C:2010:105, body 72-73). Zpravidla je tomu tak, pokud poskytovatel ochrany „učíní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup“ (srov. též obdobné znění § 2 odst. 5 zákona o azylu). Ačkoliv z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012 – 23), v případě, že informace o zemi původu ukazují opodstatněnost této nedůvěry, nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat, aby vyčerpal prostředky vnitrostátní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS).

[20] Až potud tedy lze stěžovateli přisvědčit a lze souhlasit i s tím, že informace MZV ČR ze dne 1. 8. 2014, č. j. 110105/2014-LPTP, na níž žalovaný vystavěl svůj závěr o standardním fungování ukrajinské policie, je již staršího data, a navíc poskytuje jen velmi stručné odpovědi na otázky žalovaného a přitom se žádným způsobem nevyrovnává s problémem korupce a zneužití pravomocí ze strany policie a dalších bezpečnostních složek, které jsou skutečně, dle řady dalších, podrobněji zpracovaných informací o zemi původu, obsažených ve správním spise, jedním ze zásadních problémů dnešní Ukrajiny. Přesto z těchto informací na druhé straně nevyplývají tvrzení stěžovatele, tedy, že by se Ukrajina měla řadit mezi státy, kde je policii třeba považovat *a priori* za zcela nefunkční či dopouštějící se svévolného, nezákonného jednání bez ohledu na osobní zkušenost žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Takovou negativní osobní zkušenost s policejními orgány v místě svého bydliště, na základě které by se stěžovatel mohl legitimně

domnívat, že mu jakákoli účinná ochrana vůči hrozbě vážné újmy ze strany jeho věřitele bude policií odepřena, stěžovatel v dosavadním řízení netvrdil, natož, aby ji prokázal. Tímto důvodem nemůže být bez dalšího skutečnost, že je stěžovatel soudně trestanou osobou. Jistě nelze vyloučit, že by mohl být stěžovatel z tohoto důvodu policií v místě svého bydliště diskriminován, zároveň však nelze takový přístup ani presumovat.

[21] Za daných okolností tedy bylo lze po stěžovateli legitimně požadovat, aby se před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR nejprve pokusil obrátit s žádostí o pomoc na policii či jiné příslušné orgány v zemi původu tak, aby bylo reálně možné posoudit, zda by tyto orgány byly ochotny a schopny poskytnout stěžovateli před nebezpečím vážné újmy účinnou a nikoliv dočasnou ochranu.

[22] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že jeho dosavadní judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti. Byť Nejvyšší správní soud závěry žalovaného i krajského soudu do určité míry korigoval, musí zároveň konstatovat, že se nedopustili takových pochybení, která by měla vliv na hmotněprávní postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud tedy neshledal žádný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[24] V řízení o kasační stížnosti pokračovalo zastoupení stěžovatele advokátem Mgr. Ladislavem Bártou, kterého stěžovatel ustanovil již krajský soud (§ 35 odst. 10 poslední věta s. ř. s.). Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 3400 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 3. prosince 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu